

Ο Άγιος Νεομάρτυρας Μανουήλ από την Κρήτη

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Αυτός ο Μάρτυρας του Χριστού Μανουήλ ήταν από τα Σφακιά της Κρήτης γεννημένος από γονείς Χριστιανούς. Και όταν ήταν νέος ακόμη στην ηλικία, σκλαβώθηκε από τους Τούρκους οι οποίοι πήγαν και υπέταξαν τα Σφακιά, όταν αποστάτησαν. Και όταν τον είδαν οι Αγαρηνοί, ότι ήταν επιδέξιος στην υπηρεσία τους τον έκαναν Τούρκο με την βία και του έκαναν και περιτομή, σύμφωνα με την συνήθειά τους. Αλλά ο ευλογημένος Μανουήλ, επειδή ήταν θεοσεβής, έβαλε τα δυνατά του και έφυγε από εκεί και πήγε στην νήσο Μύκονο και, αφού εξομολογήθηκε την αμαρτία του και έκανε με προθυμία τον πρέ-ποντα κανόνα και μυρώθηκε, ήταν πάλι Χριστιανός.

Πηγή: ozoisxorigos.blogspot.gr/

Και μετά από αρκετό χρόνο παντρεύτηκε και νόμιμη γυναίκα από εκεί και έκανε και έξι παιδιά μαζί της. Επειδή όμως κατάλαβε, ότι αυτή πρόδιδε την τιμή της και έκανε μοιχεία με άλλον, καθώς φοβήθηκε τον Θεό, δεν την κακοποίησε, ούτε την

έ-κανε θέαμα. Αλλά, αφού επήρε τα παιδιά του, έφυγε από το σπίτι της και, αφού ενοικίασε άλλο σπίτι, καθόταν με τα παιδιά του ησυχάζοντας. Είχε ό-μως και μπατζανάκη, άνθρωπο πάρα πολύ κακό και μιαρό. Ο οποίος πάν-τοτε τον φοβέριζε, ότι θα τον κακοποιήσει για την περιφρόνηση που έδειξε στην αδελφή της γυναίκας του. Αλλά τι ακολούθησε; Κατέβαινε ο Μανουήλ από την Σάμο στην Μύκονο με ένα πλοίο, φορτωμένο ξύλα. Και κατά τύχη συναντά στην θάλασσα ένα καράβι του καπετάν πασά, το οποίο φύλαγε την άσπρη θάλασσα.

Προστάζεται, σύμφωνα με την συνήθεια, να πάει κον-τά στο καράβι, μέσα όμως σ' αυτό ήταν ο προαναφερθείς μπατζανάκης του, υπηρέτης του αγά του караβιού. Ο οποίος μόλις είδε από μακριά τον ευλο-γημένο Μανουήλ, τρέχει με προθυμία και λέει στον αγά, ότι ο άνθρωπος, που έρχεται με το καΐκι, που φωνάξαμε, ήταν κάποτε Τούρκος και τώρα συμπεριφέρεται ως Χριστιανός. Τότε, αφού τον έστησε μπροστά του ο αγάς τον ρωτούσε, τι άνθρωπος είναι. Εκείνος του είπε· «Χριστιανός είμαι από την γέννησή μου». Ο αγάς του είπε· «Μία φορά ήσουν Χριστιανός, ύστερα όμως τούρκεψες με την θέλησή σου, γι' αυτό πρέπει πάλι να γυρίσεις στην πίστη μας, διότι εάν δεν δεχθείς, πρόκειται να σε παιδεύσω άσπλαχνα, ώσπου να ξεψυχήσεις».

Ο Μάρτυρας όμως, αφού πήρε δύναμη από ψηλά και χωρίς να βάλει καθόλου με τον νου του τις φοβέρες του, αποκρίθηκε, ότι Χριστια-νός γεννήθηκα και Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω. Μόλις τα άκουσε αυτά ο αγάς οργίστηκε πολύ και τον παρέδωσε στους βασανιστές, να τον τιμωρήσουν. Οι οποίοι τον παίδευαν με μεγάλη ασπλαχνία για πολ-λές ημέρες, μέχρις ότου πήγαν στην Χίο, όπου βρισκόταν ο καπετάν πασάς με την βασιλική αρμάδα.

Τότε ο Μάρτυρας παρακαλεί έναν Χριστιανό από την Ύδρα, που ή-ταν στο ίδιο καράβι, να βγει έξω, για να του φέρει κανέναν πνευματικό να εξομολογηθεί, ωστόσο δεν τόλμησε κανένας πνευματικός να πάει από τον φό-βο των Αγαρηνών. Ένας όμως από τους πνευματικούς είπε στον προαναφερθέντα άνθρωπο από την Ύδρα κρυφά, ορισμένες παραγγελίες και συμ-βουλές για να τις πει στον Μάρτυρα, για να του δώσει θάρρος και παρηγο-ριά. Και όταν τις άκουσε αυτές ο Μάρτυρας, έλαβε περισσότερη εμψύχωση και είπε· «Και εγώ τον ίδιο σκοπό έχω. Τί σήμερα να πεθάνω και τί αύριο; Ο κόσμος αυτός είναι προσωρινός. Παρά να πεθάνω αύριο κολασμένος, καλύτερα να πεθάνω σήμερα για την πίστη μου και να σώσω την ψυχή μου». Λοι-πόν την ίδια ημέρα παρέδωσε ο αγάς του караβιού τον Μάρτυρα στα χέρια του καπετάν πασά, λέγοντας σ' αυτόν όλη την υπόθεση. Ο δε καπετάν πα-σάς αφού παρέστησε τον Μάρτυρα μπροστά του, τον ρώτησε, τί είναι; Αυ-τός τότε αποκρίθηκε, ότι είναι Χριστιανός.

Τότε ο ηγεμόνας πρόσταξε να γυμνώσουν τα απόκρυφα μέλη του. Και μόλις έγινε

αυτό, είδε ο καπετάν πασάς με τα μάτια του την περιτομή της σάρκας του. Έτσι είπε σ' αυτόν· «Πώς λοιπόν λες, ότι είσαι Χριστιανός». Ο Μάρτυρας αποκρίθηκε· «Από την γέννησή μου Χριστιανός είμαι, ωστόσο σκλαβώθηκα πολύ μικρός και με την βία με τούρκεψαν. Τώρα όμως πάλι Χριστιανός θέλω να είμαι». Όταν τα άκουσε αυτά ο πασάς έδωσε προστα-γή να τον αποκεφαλίσουν χωρίς καθυστέρηση. Τότε ο Μάρτυρας σήκωσε τα χέρια και τα μάτια στους ουρανούς και είπε μεγαλόφωνα· «Δόξα σοι ο Θεός». Και αφού τον παρέλαβαν οι υπηρέτες του πασά, τον πήγαν λίγο πιο μακριά από το παλάτι, κοντά σε ένα σφαγείο, στην αποκαλούμενη παλαιά βρύση και εκεί ο Μάρτυρας του Χριστού, χωρίς να τον προστάξουν, μόνος του γονάτισε στην γη και έκλινε την κεφαλή, προσμένοντας με χαρά μεγάλη τον θάνατο.

Αλλά εκείνος που επιχείρησε να τον αποκεφαλίσει κυριεύθηκε από μεγάλη δειλία και αφού έρριξε το σπαθί, έφυγε. Μόλις έγινε αυτό, ακο-λούθησε θόρυβος και ταραχή μεταξύ των Τούρκων. Ο δε Μάρτυρας δεν γύ-ρισε καθόλου τα μάτια του, για να δει τι γινόταν, αλλά έστεκε γονατισμένος και ατάραχος προσέχοντας μόνο τον εαυτό του. Τότε ένας τζαούσης του η-γεμόνα, αφού άρπαξε την μάχαιρα, χτυπούσε στον λαιμό του Μάρτυρα πολλές φορές και σε πολλά μέρη, ωστόσο δεν μπόρεσε να κόψει την κεφαλή.

Βλέποντας όμως, ότι δεν κατορθώνει τίποτε, καθώς οργίστηκε πολύ, ρί-χνει κάτω στην γη τον Μάρτυρα και, αφού έπεσε επάνω του, αρπάζει την κεφαλή του και τον κατασφάζει, σαν πρόβατο αληθινό του Χριστού. Ήταν δε ημέρα Δευτέρα, η ώρα τέσσερις. Την επομένη, όταν έμαθε ο ηγεμόνας την χαρά, που έλαβαν οι Χριστιανοί για την τελείωση του Μάρτυρα και την συρροή, που κάνουν στο πάντιμό του και Άγιο λείψανο, πρόσταξε και το σήκωσαν από εκεί, μαζί και την ιερή του κεφαλή και αφού έδεσαν σ' αυτά μεγάλες πέτρες, τα έρριξαν στον βυθό της θάλασσας με φωνές πολλές και δυ-νατές κραυγές. Η δε Αγία του ψυχή ανέβηκε στους ουρανούς και συμπεριλήφθηκε στους Αγίους Μάρτυρες και τώρα στέκεται δίπλα στον Χριστό, που πόθησε και λαμβάνει από αυτόν τον αμάραντο στέφανο του Μαρτυρί-ου, βρισκόμενη στον χορό μαζί με όλους τους Αγίους και δοξάζοντας τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τον ένα μέσα στην Τριάδα Θεό.

Στον οποίο αρμόζει κάθε δόξα τιμή και προσκύνησις στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Δ', εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ. 90-92)

